

U ZÁTOKY

I.

Nechci ty verše vázat, si je hodím pod ruku jak
polena, si budu namlouvat, že se podobají Vltavě
naštípané podvečerním sluncem,

a procházkou naznačím, že bych tu rád byl doma,
ale nikdy se neodvážím něco takového tvrdit,

neboť co ustojí podrážky bot proti kořenům setleté
lípy, jak tupá je zvukomalebnost slova oproti včele
vibrující lebeční klenbou, již kalibruje na odečet
pravd ve výšce, v jaké zavěšeny hvězdy.

II.

Nechtěl jsem ty verše vázat, ale vkrádá se tma
a vsadím na to, že každičkou píď zbrousila na pocit
nože, kterým pouští se žilou krajinám srdcí,

a co já tu, bez ladu a skladu, s hrstí směšných
kamenů. Možná do řeky je házet a sčítat, co mě
nemine: od ulepené kreativity krvavé sliny,
červánky rozpité na západě člověčiny,

a zpátky dolů, vysekat plané růže, jejichž vůně
vyhazuje koncové hlásky ze shody, ale pár jich tu
nechám, vždycky tu rostly a matce se líbily.